

Ma péntek van, Nagypéntek után egy héttel vagyunk, a Feltámadás után pár nappal. A szentírási történet szerint kicsit többel mint most, de hogy pontosan mennyivel is és milyen napon, nem tudjuk. Azt viszont igen, hogy a feltámadt Jézus már megjelent az apostoloknak egyszer-kétszer, az elsónél jelenlevő apostolok már elújságolták Tamásnak a hírt, és már ő is találkozott Jézussal. Olyan azonban, mintha a tapasztalás is hihetetlen lenne, olyan, mintha nem érte volna el a szívüket, olyan, mint ha ébren álmodnának. Folytatják tehát azt, amit előtte is tettek, halásznak, halra halásznak, hisz a családot el kell tartani, az adót be kell fizetni. Volt már ilyen az életükben, mármint volt már teljesen sikertelen éjszaka, nulla eredménnyel. (Az érzelmi átéléshez javasoljuk a *Chosen* c. film 1. évad 4. részének megtekintését.)

Teljesen kifáradtan, félkomás állapotban és még a parton is van valaki... zsidó, római, leprás, koldus, özvegy vagy csak egy szegénysorsú sorstárs...nem tudni. Nem látni, nem lényeg, Jézus biztosan nem, mert... Biztosan nem? Szerintük az a biztosabb, hogy nem. És akkor, mint az álmodásban lenni szokás, megismétlődik egy már átélt jelenet: a parton álló „nagyokos”, aki ennivalót kért, beszél, hogy vessétek ki a hálót. Nekik, akik nem kis tudással, tapasztalattal egész éjjel küzdöttek. És láss csodát, van kapás, és leesik a tantusz, ez csakis az Úr lehet. Jézus türelmes, sokadszor megismétli a tudnivalót; jóságos, nem szidja le őket, nem kérdezi, hogy „Hányszor mondjam még?”, hanem csak sorra veszi a közös, lényeges elemeket. Feleleveníti a szép emléké közös élményt, várja őket, még ha méltatlanok is, várja őket étellel, jelképes és emlékeztető étellel, tudja, hogy éhes gyomornak nemcsak lelki táplálék kell, és megtöri, elosztja köztük a kenyeret. Mert a megtört, elosztott, megosztott kenyér a közösségteremtő. Ez az, amit újra és újra, szüntelenül cselekednünk kell: a megosztás: a javaink, IDŐnk – még ha olyan minimális is, ha egynek is kevésnek tűnne – megosztása, a gondjaink megosztása, mert Barátainak nevezett bennünket. És a „Barátság annyit ér, mint a megosztott kenyér” (Molnár Gyuszi).

Hát erről ismerjenek meg bennünket, hogy szeretjük egymást, hogy Jézus Barátaihoz tartozunk, hogy a feltámadás Örömhírét továbbadni akaró, időnk nem sajnáló „ember-halászok” vonzó csapatához tartozunk.

Pálinkás Laci és Orsi, Budapest